
АНТОЛОГИЈА НА
ГРУПА АВТОРИ
ПОДПЕЛИСТЕРСКИ
ШЕПОТИ

За Антологијата

Многумина кои ќе ја прочитаат оваа стихозбирка,која можете да ја наречете секако..Антологија,Хроника,или како вие милувате,во својата сопствена тишина ќе си кажете повторно ..Ете Поетите и овај пат на некој само нивни познат начин и се додворуваат на Бесконечноста да одвои еден мал дел од нејзиниот бескрај за ним..

Би рекол,којзнае дали е така.

Но сепак треба да знате,низ разните пишани форми овде,Поетите сето ова дожување го разбраа и овај пат како уште една мисловна авантура помеѓу редовите на напишаните зборови,Вистината на сите напишани зборови треба да знаете е сокриена токму помеѓу тие редови.Да тоа е мисловна авантура,но од друга страна е уште едно Човечко соголување на душата пред вас,кои сакате да ја нахраните вашата богата душа со нови и нови мисли.

Но треба да знаете.Ние не создадовме нов свет со овие зборови.Ние само го потврдивме постоењето на овој постоечки свет,и,и на сите идни герации им оставме,или им фтиснавме порака а ако не им се допадне овој свет,тогаш да знаат барем каде ние сме згрешиле,тие да не грешат.Но ако им се допаднал овој наш свет,тогаш да не го рушат,туку да го надградат со поубави бои кои секогаш ќе ги најдат во Љубовта.

Но,да не должам премногу туку да ви оставам самите вие да се прошета низ целиот овој мисловен свет кој ви е тука пред вас.

Никодин Чернодримски

Учесници

1.Славка Кликовац....Сами заборави...Република Црна Гога
2.Зорана Гавриловиќ...Цват..................Република Србија
3.Даниела Прнарова.. Признание за " Најдобро лажење "..Република Македонија
4.Драгана Стојкова….Лист….Република Македонија
5.Младомир Кнежевић ...Душа Пламти....Република Србија
6.Јадранка Клисарова...Патнику....Република Македонија
7.Николина Савеска...Осаменост....Република Македонија
8.Савка Гудович...Потаман...Република Црна Гора
9.Софија Петковска.. За сите поети и поетеси..Република Македонија
10.Кристина Милутин..Не е време за нов почеток..Република Босна и Херцеговина
11.Санела Рамаданович-Софтвич.. Божиќ-тогаш и сега!..Република Црна Гора
12.Никодин Чернодримски..Ангели ме заспиваат,а Демони ме будат..Република Македонија
13.Емина Спахиќ..Домот на Вечноста...Република Македонија
14.Саша Миливојев.. Захвалница здравственом медицинском особљу..Република Србија
15.Сузана Гоцева-Стоун…Меѓу два света..Република Македонија
16. Др. sc. Амра Имирагиќ..Медицина за душата…Република Босна и Херцеговина
17.Милица Пауновска…Обоена…Република Македонија
18.Мимоза Лазова…На две страни…Република Македонија
19.Габриела Николоска…``Под оваа снежна  планина``…Република Македонија
20.Александар Михајловиќ…Позади зборовите…Република Македонија
21.Тофе Јаковлевски…Притаена во ноќта…Република Македонија
22.Снежана Дичиќ Велковска…Таму некаде…Република Македонија
23.Сузана Спирковска…Ноќ-Утро-Ден…Република Македонија
24.Магдалена Јованова…Пелистерски очи…Република Македонија
25.Елеонора Николовска…Потрага….Република Македонија
26.Снежана Паноска…Тихувам….Република Македонија
27.Снежана Шолкотович..Тамо…Република Србија
28.Кристина Стефановска…Сон….Република Македонија
29.Гордана Ѓурич...Шапни ми...Република Србија
30.Злата Јовановиќ... Нечу само да те желим…Република Србија
31.Марина Додевска..Љубов..Република Македонија
32. Светлана Босилкова Далевска...Застани човеку за миг...Република Македонија
33.Свето Стаменов...Песна за тебе...Република Македонија
34.Искра Чоловиќ..Сеќавање...Република Македонија
35.Надица Караколева...Беслувствителна искра....Република Македонија
36.Јелена Марич...Ја сам из...Република Србија.
37.Маријана Митревска....Цреша...Република Македонија
38.Ангела Трајковска...Совршено-Несовршена дама...Република Македонија
39.Габриела Костадинова..Сонувај ме вечерва...Република Македонија
40.Зинка Трендовска..На Мила...Република Македонија
41.Викторија Македонска... Патефонија од колевката на животот..Република Македонија

42,Ангела Стојкова...Велигден..Република Македонија
43,Филип Ристовски...Соновна Носталгија...Република Македонија
44,Оливера Ширговска..Дојде...Република Македонија
45.Ѓорче Стојков...Книгата мој најдобар другар...Република Македонија
46.Соња Манасиевска Конеска...Не се плашам од љубов...Република Македонија
47.Виолета Јосифовска...Чаршиска Носталгија...Република Македонија
48.Љубица Катич....Не буди ме......Република Хрватска
49.Фросина Милковска....Облека на душата....Република Македонија
50.Светлана Котевска...Љубов...Република Македонија
51.Климентина Стојановска..Нова Пустина...Република Македонија
52.Евица Краљич...Са траговима Чоколаде...Република Хрватска
53.Саша Радотич...Бјег...Република Хрватска
54.Јасмина Свилигој...Тко зна....Република Хрватска
55.Гордана Каракашевска...Емили вели....Република Македонија
56.Митра Дупчинова...Копнеж..Република Македонија
57.Виолета Јовановска...Мојата Роза....Република Македонија
58.Благица Велковска...Ноќва...Република Македонија
59.Лидија Размоска Тримовска...Понекогаш...Република Македонија
60.Божана Тренческа...Порака...Република Македонија
61. Благица Стојчевска Благоротка...Разделба...Република Македонија
62.Менде Димовски...Камена...Република Македонија
63.Ирена Ангелеска...Ако јас се прашував..Република Македонија
64.Маид Горбич...Шапат под прозорима...Република Хрватска
65.Вера М Самаријан...Носталгично...Република Македонија
66.Илија Крбалевски...Заветрина во спомените...Република Македонија
67.Владо Поповски...Несоници...Република Македонија
68.Силвана Димитриевска...Се што ќе кажеш...Република Македонија
69.Марија Џоџа Симон..Ах,моја Битола..Република Македонија
70.Сања Нечовска...Без Тебе...Република Македонија
71.Дијана Станчевска...Брз почеток на Слободата...Република Македонија
72.Нада Илич...Јака сам...Република Србија

Sami zaboravi

Zemljom mi se smiješali zgoreli tabani
koljena razdrta o vlatima trava,
pogled mi u mreži zracima zarobljen
na biljku sam nalik što zimskim snom spava.

Ispod suvog lišća sva sjećanja slažem…
Uzdah iz tišine olujno se javi,
život mi u lice beznadežno zuri
praznina je svuda, sami, zaboravi.

Medju prste slivam težinu života,
samogovor zbraja godine u šaci,
brojanicom tkani svi nemire moji
tišinu pretaču, mog spokoja znaci.

Tek misao leti sama u daljinu
U tihosti svojoj imam saćut punu
ogrnuta plaštom, pregrštom samoće
život živim samotan pod sopstvenu krunu.

Slavka Klikovac
Crna Gora

Cvat

Cvat u slici slikovitog
Rađa čedo bajkovitog,
Crpi vodu lekovitog,
Rađa cvet šarolikog.
Spona mnoštva celovitog
Deli misli maštovitog,
Zrači svetlo vidovitog,
Spaja mudrog i darovitog.

Zorana Gavrilović,
Republika Srbija.

Признание за " Најдобро лажење "

Ти лажеш лажам јас
само лаги меѓу нас.
Еве се осмелувам
Признание за лага ти доделувам.

Куче гладно твојот молк,
не знаев дека
ти си човек волк.
Ме учиш да живеам искрено,чесно,
лаги редиш од ракав лесно. Довербата стана странец,
ја пуштам кармата
бесна е кога е на ланец.

Оваа песна не ти беше судена,
ќе те топли самотијата студена.
Зборовите мајко
тебе ти ги посветувам,
човечката кожа од себе
ја слекувам.

Даниела Прнарова
Дандаграм.
Република Македонија

Лист

Еј трпителу!
Што треба јас да речам,
за ти да не молчиш, да не трпиш.
Карпа да беше, ќе се распукнеше.
Тебе ти зборувам, трпителу.
И болка,
и бес,
и каење
и плачење
тебе ти ги истурам, и ти пак трпиш.
Врз тебе, и чкртаници,
и мрчканици
и ти пак
трпиш.
Ах, трпителу.
Јас те искинав за
да не ме предадеш,
Но, сфатив ти можеш без мене, но не и јас без тебе.

Драгана Стојкова
Република Македонија

Душа пламти

У срцу и души поплава љубави
Осмех ми на лицу од среће се озари
При сваком сусрету јер волим је много
Све љубавне чари са њом бих пробао
Јелена је дивна, бисер снова сјајни
Пољупци ми са њом знам да биће бајни
Узаврелим телом срећу ми пружиће
Од сати вечерњих до јутра када свиће
Биће задовољство имати је медну
Доживети са њом ту љубав ватрену
У наручју моме уз пламен пољупца
Слушаћемо како куцају нам срца
У истоме ритму све док ватра гори
Љубавна што срце изнова је створи
Плам нас обасјава, тренутак за срећу
Скупа у висине са њом полетећу
Осећај је радости диван за обоје
Док љубавне ватре као буктиње горе
Када је крај мене то срећа је сва
Уз њу су лепши дани, а душа пламти, сја

Младомир Кнежевић
Република Србија

Патнику

Патнику, застани!
Погледни високо,
зарем едно Сонце не грее
за тебе и за мене.

Патнику, подзапри!
Размисли, коганоќ ќе стапи,
една месечина
го осветлува патот
на секој што пати.

Патнику, подај рака!
Кон исток, дофати зрак,
подари љубов и нежност
на народ што чувствува мрак.

Патнику, несебично подај рака!
Кон Запад, наш народ пати,
За земјата своја, се труди
Македонски јазик да свати.

Патнику се уште не заминувај!
Поглед кон југ прати,
таму во зелени полја
некој чека да свратиш.

Патнику отвори го твоето срце!
Пронајди место за секој брат,
тој е чедо на оваа Земја,
чедо на овој вечен праг.

Јадранка Клисарова
Република Македонија

Осаменост

Зборови врзани во коноп
животот виси на конец
ноќи темни и непреспиени
срце студено до века
оди си, не си ми потребен
доаѓаш со намера
и заминуваш ненадејно
оставаш горчина во душа
солзи еден тон
и каење доживотно
зарем така поминува овој живот?
чекајќи еден па друг човек
без престан доаѓаат и одат
мојата станица е полна со луѓе
луѓе кои носат маски
луѓе кои не ми нудат ниту тронка љубов
луѓе кои искористуваат и ми ја цицаат сета крв
и ми го парчат срцето дел по дел
станицата е полна
а мојата душа празна
и жедна за искрена топла прегратка
доста патници поминаа
никој не застана
никој не погледна во мојата душа
никој не ме праша како сум
никој не се обиде да ми ги излечи раните
се свртеа и молкум заминаа
небаре јас бев виновна за мојата душа
мојата душа која бараше спокој и љубов
а некаде длабоко во себе ме водеше мислата
дека ретките секогаш се препознаваат

Савеска Николина
Република Македонија

Potaman

Ne žulja me cipela.
Ne piju mi krv.
Ne svrbi me koža.
Ne grize me crv
SUMNJE
me ne salijeću.
Ne more me slutnje
CRNE
ptice pocrkale
iza mene.

Krv mi mlada
sa radošću,
starom venom
nabujala
OČIŠĆENA
od otrova otrovnica,
što su jele moju nadu,
legle legla u zjenice,
BESTIDNICE.

Sad je zbilja
što je bilo pusti san,
DOBRO
mi je, lijepo mi je,
POTAMAN.

Savka Gudović
Republika Crna Gora

За сите поети и поетеси

**Во нас извираат
сите реки и морињa,
во нас растат сите бури и олуји,
шепотат грмотевици,
во нас се раѓаат сите плими и осеки.
Слово по слово
ги воскреснуваме сите надежи,
во мастило ги потопуваме солзите,
со еден потег на перото
сите лаги и измами ги пеплосуваме.
По хартијата
збор по збор,
знаеме вешто да ве прошетаме,
за животот да ви зборуваме,
со епитети да ве облечеме,
со метафори да ве соголиме
и дур еднаш да трепнете
во срцето корен ќе ви фатиме,
Без нас не ќе можете да дишите,
во нас силно и вистински ќе се заљубите.
Ние тајни одаи отвораме,
со душите се разбираме,
нашата душа,
бунар без дно.
Со чувствата танцуваме,
низ воздишки брканица играме,
За вистината ничкум пред сите се фрламе,
час добри вили сме,
час вештици мрачни.
За љубовта живееме,
за среќата и радоста пееме,
пред вас ништо не криеме.
Во тишината најгласни сме,
светлина за мракот кобен
и како нас поетите,
никој не знае да љуби.**

**Софија Петковска
Република Македонија**

This is not the time for a fresh start

**I don’t think it’s time for a fresh start for me.
One love burns me
it gives me no peace.**

**I can't at once
start from scratch,
to forget some things and wishes that did not come true for me.**

**I know, for some it’s New Year, it’s time for a fresh start.
But not for me, we are not all the same.**

I can't just forget something that I believe in with all my heart that it will come true for me and I can't start from the beginning with new wishes.

No, for me, it is not yet time for a new beginning until I fulfill my old wishes.

Не е време за нов почеток

**Мислам дека не е време за нов почеток за мене.
Една љубов ме гори
не ми дава мир.**

**Не можам одеднаш
почнува одново,
за да заборавам на некои работи и желби што не ми се остварија.**

**Знам, за некои е Нова година, време е за нов почеток.
Но, не за мене, не сме сите исти.**

Не можам само да заборавам на нешто во кое верувам со сето свое срце дека ќе ми се оствари и не можам да започнам од почеток со нови желби.

Не, за мене, сè уште не е време за нов почеток додека не ги исполнам моите стари желби.

**Kristina Milutin
Republika Bosna I Hercegovina**

Божиќ-тогаш и сега!

Од времето на едно минато,
се сеќавам на убави и среќни денови,
кога со моите пријатели ги славевме,
сите празници и слави.

Тогаш не бевме богати,
немаше ниту многу пари,
но смеа и радост,
секогаш имавме доволно.

Сите се дружевме како едни
и се почитуваме,заедно
ги споделуваме сите радост и сите таги.

Сега некое тешко време,
нема повеќе пријатели,
ништо повеќе не се слави,
дури ни песна не се слуша.

Ние веќе не се среќаваме,
не отварамо врата за никого,
се плашимо од вирусот.

Ги избегнуваме соседите,
разговараме низ ѕидот.
Подготвуваме и ако сега имамо пари,
затоа што немаме пријатели,
да уживаме со нив.

Потребен ни е живот,
без маска и страв,
додека немаше ни трага од вирусот.
На сите ни треба социјализација,
а не овој карантин и изолација.

Санела Рамаданович-Софтвич
Република Црна Гора

Ангели ме заспиваат,а Демони ме будат

Ангели ме заспиваат,а Демони ме будат
Кои потоа чекор по чекор,чекорат со мене во светлината
И парче по парче,кинат од мојата душа
И тивко низ р`жење зборуваат
Рашириги криљата и светот покориго со сенка на вечен мрак
И донеси им ја на сите мртвата вечноста која не познава болка!

Не!,ќе изустев полека низ скаменетата уста
Не!,зошто се`уште го знам вкусот и мирисот на солзите
Не!,ќе изустев повторно
Утре ќе им донесам на сите молитва,
макар на латински била напишана,нека ја мрморат постојано.

И чекорев полека кон својата голгота
Каде мракот започнуваше лакомо да ја голта светлината
И чекорев лесно,оти бев без свое минато
Но сепак бев малку набожен,и не бев понижен
И се зарадував што над мене висеа невидливите завеси на сонот.

Пред да се склопат очите,остана уште малку време
Низ пукнатините на небото Ангелот повторно,
Да ја остави тишината да размислува додека спијам
Кој е вистинскиот господар на земјата,дали смрта или животот ?

Никодин Чернодримски
Република Македонија

Домот на вечноста

**Еве, полетај по замаглениот пат на животот и пеј!
Името на добриот фрлен е во темница,
не давај се, диши!
Орелот со грд израз на лицето
го сака златото фрлено под нозете на животот
но ти, можеш повеќе да му дадеш на големиот крик
затоа што ти си поет,
а тој е вечен!
Мостовите лишени од чудотворниот од
го носат духот на распламтеноста
и само еден омот на спев ја носи вечноста на животот.
Тивката ноќ
со трепет го љуби ликот на ластовичката занемена тука,
пред домот на Твојата вечност.**

**Емина Спахиќ
Република Македонија**

Захвалница здравственом медицинском особљу

**Захваљујући њима,још увек дишем,
медицинарима захвалницу пишем!
За спас других,дарују себе,
знањем спасавају мене и тебе!
На првој линији,у болницама,
дарују здравље свима нама!
Са болестима за здравље се боре,
болесним људима здравље да створе!
Доктори не себично дарују знање,
лечећи људима здравствено стање!
Болеснику да стигне лепа вест:
Излечила ти се твоја болест,
поново се вратило здравље,
Теби и нама велико славље!"
Медицинске сестре,пазе болеснике,
храбро,нежно,осмехом без вике!
Из болнице се чује болесника глас:
"Здравствено особље,спасате нас!
Не себично нама поклањате Вас,
болеснику дарујући наду и спас!
Вратило се здравље,болест стала,
Медицинском особљу од срца хвала!
Да Вас БОГ поживи много лета,
болест нестаје,здравље да цвета!"**

**Саша Миливојев
Република Србија**

Меѓу два света

Не ги чувствувам прстите вкочанети.
Се обидувам да ги стоплам со сопствениот ми здив,
да ги помрднам, а знам -
само допирот на твојата кожа може да ги оживее...
Се обидувам да запеам -
и песната замира во грлото,
а на усниве останува само името твое...

Слепило... Сивило... Студенило...

Сал' мозокот и срцето - здружените непријатели мои
дивеат во мене, спомени ми враќаат,
сакаат да ме извадат од просторот меѓу двата света,
да ме вратат онаму, долу...
Но, јас не сакам, не! Не во свет во кој ќе морам
да живеам без тебе, без насмевката што живот значи!
Не! Не сакам во светот каде синилото на твоите очи
ќе радува друга жена! Не!
Подобро и заледена... одземена... ослепена... занемена
меѓу двата света
отколку на земјата со судбина клета...

Сузана Гоцева-Стоун
Република Македонија

Медицина за душата

Ако го сакаш тоа за љубовта,
Јас пишувам песни за тебе,
не ми давај ладен поглед
како санта мраз.
Мојата душа сонува за тебе,
твоето срце се смрзнува зад тебе.
Ах, ме прашуваш да напишам
зашто сакаш рими.
Песните се пишуваат кога е срцето
многу љубов, топлина. На студ
срцето не оди во убави рими.
Песната е лек за уморни
душата, скршеното срце, живее таму
неостварени соништа, желби.
Сè што не смее да премине преку усните.

Затоа, од поет со големо срце
како свет, не бара
песни што ќе го радуваат твоето срце,
затоа што дадовте тага, болка, солзи
кон убавите очи на поетот.
љубовни песни, не објавувам
на рецепт, поети од голем фалсификат
како што Сантиќ крои ткаена песна
од љубов кон Емина.
Таквите песни живеат со векови.
Нивните срца се чувствуваа, нивните души танцуваа
на благодатта. Ова се песни,
таа lљубов ги трогна,
и, тие останаа во доверба
илјада векови.

Др. sc. Амра Имирагиќ
Република Босна и Херцеговина

Обоена

Мој свет е тоа.
Нов, подобрен.
Порозов.
Изненадувачки пријатен.
За некои претеран.
А денес е ужасно тежок.
Ме потсети ме пратиш.
Ми текна, да тука си.
Намерно правиш тешко?
Тешко е стандардно.
Уште копнеам да те имам.
Уште се надевам можам да помогнам.
Уште боли тоа знам.
Ех како би ја истурила душава на хартија.
Да искажам се и да го оттуѓам.
Мислам кога некој би читал,
Каде би побегнал.
Се плашам да ги смирам вистинските мисли.
Се плашам и да ги насочам.
Само да не е тоа од кое страхувам.
Има ли црн лист, па да пишувам со бело?
Или друга боја мастило да го разигра животов...

Милица Пауновска
Република Македонија

На две страни

Месечина и тие двајца
Заедно а далечина тешка
Простор во бескрај, туѓ
Зборови нема, воздишка
И пак е ноќ и темнина
Ко пајажина обвиена
Наметка од недоверба
Челична ограда, средина
Ко бодликава жица
Подадени крвави дланки
Погледи матни кон иднина
Скриена недопрена
Далечна небиднина
Коров обраснат до срцата
А душите, кревки грешни
Место бела руба, студен бедем
И нема веќе зборови утешни
Крајот на тенка гранка тежи
И нема верба, надеж за спас
Невера силна на срца им лежи
Големо его од две страни
Гордост пуста души нахрани
Место среќа таги собрани
Место убавина... Рани

Мимоза Лазова
Република Македонија

``Под оваа снежна  планина``

Одам по снегот
кој што туку заврна.
Оставам трагови од
моите стапалки кои одат напред,
моите образи се заледија
како коцка мраз,
моето тело е толку ладно
како што е ветерот ладен,
а моето срце толку трепери
од ладно што мора силно
да лупа за да се загрее.
Одам под снежната планина
за да си ги разбистрам
сопствените мисли кои
ми се мотаат во главата
и да се ослободам од
оние помисли кои
постојано ги мислам.
А сето ова го правам
под снежната планина
затоа што само тивка
и ми дава простор да размислувам.

Габриела Николоска
Република Македонија

Позади зборовите

Бројот на книги во библиотеката го знаеш ти
бројот на зборовите го знам јас
заедно знаеме малку
колку да се рече дека научивме
откритија мали
тајни големи
волшебства заводливи.
Оганот меѓу двете војни
кланици беспотребни
осветлува наоколу
да видиме колку сме
здивени, не сме свои
туѓи, страшно осамени
изгубени засекогаш.

Александар Михајловиќ
Република Македонија

Притаена во ноќта

Дозволи да ја допрам со сласт
Твојата психа, и да го разгорам
Семето на зачнат отров.
Излегуваш на јаве и виделина,
А во сонот осамено бдееш
Над срамни повици.
Се виткаш, клекнуваш пред
Измешана зловидна крв,
Која го исцеди блаженство твое.
Ти, вдахна моќ да скротиш
И спалиш немоќни деца божји,
Но, крстот животворно те жали
И во световна мугра
Зрели се усните мали,
А во слика пиштат давежи и
Погани нозе се влечат бездруго
По виснати скали
Втаена во ноќта....

Тофе Јаковлевски
Република Македонија

Таму некаде

**Таму некаде, повторно ја газам калдрмата
по која твоите стапалки одамна бразди направија.
Таму некаде, сè уште постои некој,
што ги наслушува чекорите
надевајќи се дека тоа се моите.
Таму некаде, повторно се слушаат топоти
од некои туѓи чекорења.
Ете токму таму, почнаа да се будат сите заспани сетила.
Дел од мене засекогаш остана во тебе,
Дел од тебе, сè уште во моите вени тече
со силен отров заразувајќи ме.
Во градиве пресилно печеш!
Дали си за мене доза прејака!?
Таму некаде, или пак којзнае каде,
постои некој, кој се обидува да ми го замисли лицето,
за да ме препознае на прв поглед.
Можеби некаде, постои некој, кој би ме љубел,
како што посакувам да бидам љубена.
Немој, сега молчи, не исправај ги сноповите
од туѓата светлина,
таа само себе и твоите грешки ги осветлува.
Пуста да остане и оваа темнина.
Од нашиот живот не остана ништо наше
зошто само сонцето вечноста ја има.
Заминувам од тебе...од себе.
Таму некаде, каде што останаа да се држат за рака,
мојата и твојата шанса.**

**Снежана Дичиќ Велковска
Република Македонија**

Ноќ-Утро-Ден

Ноќ, спијам и сонувам...
Пушки грмат, бој се води,
Пискот ечи на сите страни,
Стотици луѓе со рани.

Ноќ, спијам и сонувам...
Деца плачат, боси одат,
Непознати луѓе некаде ги водат,
А тие со мислите бродат.

Утро, се будам...
Радост ја обзема мојата душа,
Гледам низ прозорецот,
Детска смеа слушам.

Ден, убав, прекрасен...
Ти благодарам Господе
Што само сон било,
злото што не се свило.

Сузана Спирковска
Република Македонија

Пелистерски очи

Од древномакедонските племиња,
па се до денешниве времиња,
се протегаат рамнини и највисоки планини.
Исплакани солзи, од две сестри,
за несудената љубов.
Клетвата од нивната мајка,
станала горка судбина, наместо бајка.

Од болка и очај, на земјата, тие солзи
со две езера сведочат.
Тие Пелистерски очи со неизмерна убавина,
се наоѓаат на нашата Баба планина.
Највисокиот врв со љубов гледа кон градот Битола,
и, посетители од сите страни,
дојдоа во градот самиот симбол,
за гордост да продолжи да се брани,
сето ова не повикува,
сите нас не мами.

Вдишете го овој чист воздух,
допрете ја оваа земја,
слушнете за животот,
што живот има и дарува,
живописно живее, со слобода царува,
мир и спокојство за нас, без престан дарува.

Магдалена Јованова
Република Македонија

Потрага

Внесена во сопствениот немир
го барам мојот мир…
Времето ги голта деновите
од мојот живот чиниш ќе се задави.

Демоните се иселија од мене,
не им е веќе удобен престојот,
отидоа да бараат ново
престојувалиште, поподобно.

Мирот полека, но сигурно се вселува,
претпазливо како секој нов потстанар.
Зарем спокојот би бил толку ценет
ако не сме го почувствувале продорниот немир?

Елеонора Николовска
Република Македонија

Тихувам

Тихувам .
Ноќта в’ пазуви носи страданија
со глас задушлив ,тивки риданија,
дури снегот тивко ги пласти
Пелистерските молики .

Тихувам .
Нанижани таги на кол врзани
како морски школки во јазол
заврзани,
а во снегот останаа стапалки што болат.

Тихувам
Самувам , заспивам ,
соништа сонувам , мирисаат
на топол сомун , џимиринки и
младо вино .
Мирисаат на дома
Тихувам.....

Снежана Паноска
Република Македонија

Тамо

Тамо где Дунав с усхићењем тече
поздравља обале и врхове Карпата,
тамо чекам свако вече
опчињена струјом воде који талас у загрљај хвата.
Тамо где се зелене поља, на цвету пчела спава
док цврчак свира у класју жита,
тамо птица летом осваја пространства плава
док ветар кроз зелене крошње скита.
Тамо песма природе душу љубављу осваја
и немир буди у усамљеној души,
тамо се прелистава сликовница мога краја
док талас хрли обали, жести се и пенуши...
Тамо фрула има посебан звук
а тон виолине јецајем тишину пара,
тад песму заљубљене душе гуши јаук
коју чежња и неузвраћена љубав ствара...
Тамо се разлежу влашки потпури
одзвања сваки корак и нижу се успомене,
свакодневица новом свитању жури
тек да се у пролазу очеша о мене...
Тамо је Церибаша, хладне воде извор
која жедну душу уме да разгали,
тамо су моји снови и када ме свлада умор,
а носталгична ми нежност душу преплави ...
Тамо је моје село, разиграни звук фруле
која ме чаролијом мами
подсећа ме с времена на време с песмом
да се родни крај не заборави...

Шолкотовић Снежана
Република Србија

Сон

Капаците од очите тежат.
Солзите што навираат не даваат да се склопат.
Да одмори душата во ноќите црни,
бар на минут на ништо да не мислам.
Да избегам од се.
Од тебе!Од мене!
Од болките!
Познати и непознати.
Да заспијам после денови тешки.
Сон!За се што било.
Сон!За се што ќе дојде.
Сон за тебе.За мене.За нас.
Сон!За разделби што болат.
Сон!За нов живот што се раѓа.
Сон!
Со ликови непознати што не растргнуваат на различни страни.
Сон на јаве!
Страв ми е да заспијам понекогаш.
Сон на јаве!
И станувам,да не сонувам сакам.
Изгрејсонцето ќе го чекам.
Нов ден низ крв како се раѓа,
и во него нов живот како доаѓа.
Сон!
Се будам до тебе.
И несакам да заспијам пак.
Да не губам ни миг од блискоста твоја.
Не бегам од ништо!
Ни од тебе.Ни од себе.
Сон на јаве...

Кристина Стефановска
Република Македонија

Šapni mi

Šapni mi tajnu samo tebi znanu,
Ona će me tuge osloboditi,
Dobiću tako sve u jednom danu,
Čini mi se opet ću se roditi.

Šapni mi istinu, volim da je čujem,
Nebo nek nam bude svedok jedini,
Znaš da u dobrotu i ljubav verujem,
I da se teško snalazim u ovakvoj sredini.

Ja ne pripadam ovom vremenu,
Ono pripada tebi i meni,
Ne želim ja bilo kakvu promenu,
Već onu što Mojsiju dade Bog, uklesanu na steni.

Mislim da bi se život lakše disao,
Ako bi poštovanja i dobrote postojalo više,
Čovek bi živeo svoju zamisao,
Sunce sreće granulo bi, oteralo kiše.

Šapni mi tajnu, osmeli se, reci,
Znam da i ti osećaš teskobu i tugu,
Vrline u amanet ostavljamo svoj deci,
Dok ti i ja šapatom dodirujemo dugu.

Gordana Djurić
Republika Srbija

НЕЋУ САМО ДА ТЕ ЖЕЛИМ

Између радости и усхићења
Да те грлим хоћу
Дугама са пучине небеске
На путевима непроходним
Да те љубим освитом
На капима росе
У горама и пропланцима
Радост да ти будем
Песмом птица радосница
Ветар док чарлија
Откуцаје срца неспојиве
У мраку натруњеном
На груди да те свијем
Сјајем летњим у очима
Токови док мрсе жуборе
Стихова исписаних
Извориштем бистрим
У предграђу изгубљених
Нећу само да те желим
Нешто си увек што подсети
На мед и жаоку истовремено
Немоћ своју кад прећутим
Осетима чистоте.

Злата Јовановић
Република Србија

ЉУБОВ

Постои ли поубаво
и помагично чувство на светот
од љубовта?
Без неа ние не би постоеле,
не би ја знаеле смислата на животот
прифатиле ние или не,
љубовта е она нешто кое не движи,
она нешто кое прави
да се чувствуваме исполнето,
а душата да ни е сита.
Љубов значи да даваш
без да очекуваш нешто за возврат,
за неа не се важни годините,
велат за љубов се војува,
се пее и се твори,
за неа се пишува,
се урива и се создава.
Ако имаш љубов
немаш потреба од ништо друго
бидејќи имаш се.
Ако пак немаш љубов
не е воопшто важно што друго имаш
кога срцето ти е камено,
кога се што поседуваш
немаш со кого да го споделиш.
Кога љубовта еднаш
ќе проговори,
тогаш разумот молчи.

Марина Додевска
Република Македонија

ЗАСТАНИ ЧОВЕКУ, ЗА МИГ!

**Сонце топлина лачи,
свеж воздух, ветре пири,
од мразулци, ти лице мрачиш
остер штрек шириш
Под мирното небо
зеленило скипува прелив
од нежни жилки на жал
тебе ти замрзнува здив
Ко потурнат без компас трчаш
пред времето сега
не се сети, тоа времето е
пред тебе што избега**

**Застани, за миг!
Слушни го, шепотот на цвеќињата
изгони го, уплавот од јадеж
препознај ја, песната на врапчињата
искоби скромност, страст и надеж.
Од твоето плетило
се испуштил николец-вез
како риба од јадица
како птица од кафез.
И светот да го имаш на дланка
и да живееш на подест
два на два-мерка на длабинка
покрива земја, замира свест.**

**Светлана Босилкова Далевска
Република Македонија**

Песна за тебе

**Студена јануарска ноќ,
ветерот ги витка голите дрвја,
снегот ја прекрива земјата,
а јас седам сам покрај каминот
додека огнот ми ги грее студените коски
и се мачам самиот со себе
најубава песна да ти напишам.
Главата ми врие од иљадници зборови,
но ми се чини дека ниту еден не е доволен
да ја опише мојата љубов
кон тебе, љубена моја.
Збор по збор,
стих по стих,
строфа по строфа
се нижат како монистра,
и песната за тебе полека се раѓа.
Се раѓа песната за тебе,
но, и стравот во мене расте
дали се доволни зборовите
да ти кажат колку те сакам,
да ти кажат дека ти си ми сѐ
и дека без тебе мојот живот нема
никаква цел.
Вечерва пишувам, мила моја, песна за тебе
силно надевајќи се дека
оваа моја поезија за тебе
нема еден ден да стане
само една обична досадна проза
на разочаран во љубовта човек.**

**Свето Стаменов
Република Македонија**

Сеќавања

Куќарка мала, трошна
Се крие под липова крошна,
Во дворот старица седи
и годините ги реди.

Дрвена ограда од патот ја дели
На неа цвеќиња редици цели.
Старицата седи без покој
„Дали ќе намине некој”.

Три деца изродила
шест внуци дочекала.
Останала повторно сама
Големата „мама”.

Во ќошот икона избледела стара,
со поглед на светецот бара
Некогаш полна беше оваа соба
на слава, на веселба, а сега - тескоба.

Шпоретот на дрва без весела жар
Каде ли е оној временски дамар
кога весело јадења се правеа,
трпези полни, слави се славеа.

Времето безмилосно гази
Куќата самотијата ја пази
Од стара бледа лика
Остана само сеќавање и слика.

Искра Чоловиќ
Република Македонија

Бесчувствителна искра

**Чекајќи те уморно,
паѓаа искри на мене
како испразнети срца.
Мислев... зошто си мала тајна
која постојано ме демне.
Мислев каде си и како
полека ме забораваш.
Дух кој му припаѓа на небото
доаѓа да ме погали.
Бесчувствителни искри
сакаат да ме заробат
и да ме однесат каде што чувствата
немаат чувства.
Сакаат да ме научат
како да ти велам „не знам”
на твоето прашање: „како си?”.
Сакаат да ми ја одземат
единствената добра маана.
Сè е лага, сè е вистина.
Пијани луѓе по улица
гледам како се обидуваат
да го најдат креветот
на кој се родиле.
Искри кои велат да напишам
песна за љубомората,
а јас стојам и ги
гледам како светат.
Бесчувствителни искри
како мали деца се вртат
околу мене, а те бришат тебе.**

**Надица Караколева
Република Македонија**

Ја сам из..

За мене кажу ,,*Знаш, она је непокретна...*``
Шта та реч уопште значи?
То је онај осећај када срце хоће нешто, а непослушно тело тера по свом...
Има оних који ме памте захваљујући томе...
Као да је то једино што поседујем...

Ја, пак, припадам онима који су одавно схватили да није важно какав се родиш, већ како живиш...
Пишем јер волим то да радим...
Волим срцем само оне који то заслужују, јер тако знам разлог свог постојања...

Живим како најбоље умем...
Моје потребе нису посебне...
Мој живот није дијагноза...

Јелена Марић
Република Србија

Цреша

Под старата цреша во твојот ти роден крај појдов.
Таму да те најдам , јас дојдов !
Мирис специфичен од цутот се шири.
Со мене ги носам и моите спомени мили.
Насмевка на моето лице се појавува и блеска
Взаемна сме убавина на поле високо и цветно
Сонце топло нас не гали не поздравува
Со сочеви зраци нас не допира и дарува
Во пролет цреошата како душа да има
Наликува на невеста облечена во бел цветен фустан
Во лето плодови таа ќе роди
Цреши како крв црвени , вистинска се среќа
Како од Бог благослов , со нив се накитила цела
Чиниш убавица е со своите деца.
И тогаш патот кон неа ме води.
На есен мојата песна низ ветрот патува,тоа и годи.
Жиците од гитарата исто како гранките се голи
Кога седам под неа барем да и кажам што ми лежи на срце.
Таа навистина како да ме слуша,тогаш и небото врне
Две тела дождот ќе ги наврне и освежи,духовно тогаш те пронајдов…
Цреошата воздишки краде и во зима,снегулките овај пат ја ќитат
Повторно е во бело облечена како кралица
Ги пуштила своите корења , во земјата царува
Низ години и сезони лек за здравје и душа дарува.

Маријана Митревска
Република Македонија

Совршено – Несовршена дама

Пулсирам во тишината...
Бесконечни апстракции,
безпросторни илузии,
душата моја – илузионист
колку си алудирам на бајка
во мисли рој
тотално хаотичен спој.

Вечна потрага по совршенство...
Тој суров круг, полн хедонизам
прокрастинира во мене,
парализира и никако да свене
како цвет во спарна есен ме демне.

Пулсирам во темнината...
Еден хоризонт филувани копнежи,
со врела арома на соништа,
дегустација на имагинација цела
и само една срцепарателна вистина
фуриозно пристигна:
Совршено сум несовршена...

Ангела Трајковска
Република Македонија

Сонувај ме вечерва

Недела! Полноќ!
Очи ширум отворени, мисли на сите страни расфрлани.
А, една желба врти во круг.
Само една желба во овој миг.
Сонувај ме вечерва, само оваа ноќ,
кога сите светилки ќе изгаснат и ѕвездите на небото ќе заспијат.
Таму некаде во блесокот на soништата,
во сонот недосонуван, во зборот недоречен.
Сонувај ме!
Кога таму некаде во далечината,ќе падне темен мрак,
како крадец нечујно на прсти искрадни се,
како светол зрак во зората појави се.
Дојди, пронајди ми ги усните
и бакни ги онака топло,тивко, нежно.
Ајде затвори ги очите.
Не зборувај, молчи во ноќта глува.
Слушни го шепотот на ѕвездите,
слушни го и ветрот што дува.
Сонувај ме вечерва,
само во сонот приказната ќе биде вистинита.
Само таму ќе можеш да ме почувствуваш,
само таму ќе можеш да ме пронајдеш.

Габриела Костадинова
Република Македонија

На Мила

Во сите твои животни борби
тука сум,
да го раширам српот на надежта
и да ти пружам љубов
во безгранични количини,
за да имаш спокојство
и мир на твојот пат.
Тука сум за да те сакам
и да се борам за твоите подвизи
зашто зеленилото на денот
не доаѓа преку ноќ,
а ти треба да го избориш твоето постоење
за да роди плод во надоаѓања
и да патуваш со твоите сни,
желбите да ти станат реалност
зашто ти си божица во мојот свет
и како таква ќе останеш за мене,
Твојата мајка.

Зинка Трендовска
Република Македонија

Патефонија од колевката на животот

Од колевката на животот
ми навраќаат безвременски спомени,
зборовите ми причинуваат напати молчелива радост,
почесто таговен болен вресок,
бидејќи постоењето е само кошмарен солзовен одглас
што се прилепил како паразит на временскиот обрач
кој ги исцртува контурите на новата форма на денот
што се така доаѓа и заминува по устален редослед.
Позади сенката се прикрадува
еднолична патефонија за да опомене,
оти со вредноста на среќата неможе да се отплатат патилата,
кога експлозивноста не заслепува
та, грешките се неминовни.
Треба да се има на ум дека се што постои
е само знак
кој мора да се насети уште пред да се појави,
небаре се што опоменува низ предчувствата
е азбука од која се чита,
а секој добро научен урок
ја оформува смислата на разбирањето.

Викторија Македонска
Република Македонија

Велигден

Камбаните во ноќта силно бијат,
Христијаните не спијат.
Велигден мил ни дојде,
секој во црква појде.

Со свеќа во рака,
Боже, пред иконата твоја милна,
се молиме за здравје на сите
дај ни Боже вера силна!

Секој порака праќа
до сестри и браќа:
ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!
НАВИСТИНА ВОСКРЕСЕ!

Во кошнички јајца црвени
собираат дечиња крстени.
Радосни дечиња,
убави како пролетни венчиња.

Ангела Стојкова
Република Македонија

Соновна носталгија

Кога тишината ќе се впие во постелата бела,
кога спокој на секаде мирно ќе се свлече,
поспаноста што слатко мене ме превзела,
на сонот див да крене таа ќе му рече.

Ме води во сеќавањата на древните огништа,
напуштени села во кои рушевини се крепат,
бели чардаци и куќи, ледини и пусти земјишта,
кои како сенки на месечевиот лач се капат.

Кај што сонот килимот го постелал црн и црвен,
таму се одмора душата во таа празна штама,
на полјана каде ноќната птица пушта звук таговен,
зошто и таа како земјата е заборавена и сама.

Тогаш умот ќе започне да создава идилична слика,
гледам млади моми со стомни во рацете кревки,
се раѓа песната која сите кон природата ги вика,
кај што листа дивата круша и лековитите тревки.

Зарем тоа е куса страст што пламенот ќе и згасне,
тогаш сонот започнува полека да чезне да ми бега,
реалноста е поинаква стравот мој полека расте,
болката за загубата започнува силно да ме стега.

Во туѓина замина секој кој бараше нешто вишно,
а парите станаа човековиот копнеж но и оков,
туѓинецот гледајќи во небото ќе си шепне кришно,
јас сум само заробеник на времето и на веков.

Филип Ристовски
Република Македонија

Дојде !

**Го запали огнот на вечноста!
И замина!..
Топот на диви коњи !
Урлаа во душата !
Ќе помине !
Зарем ?
Проколната ли беше ?
Таа нескроена прегратка !
Како лузна в гради што остана !
Ќе помине !
Знам , трепериш !
Се предаваш в прегратка * На милосрдие !
Знаеш и секогаш ќе знаеш !
Дека тоа не е тоа !
Тука нема мек сомот !
Што шепоти !
И свила што милува !
Ќе помине !
Еден ден !
Кога погледот ќе шара !
Барајќи ја половината !
На твојот свет !
Ќе помине !
Кога би можел !
Да ме убиеш во себе !**

**Оливера Ширговска
Република Македонија**

Книгата мој најдобар другар

Со книга во раце,
секој ден се будам
а зарем поинаку може,
и самиот се чудам?

Книгите се мои драги
пријатели верни,
од нив вezден црпам
богатства неизмерни.

Полицата со книги
постојано ми се збогатува.
Сакам да знам за сѐ,
знам тоа се исплатува.

За лесен сон и убави сни
заспивам со Алиса, Зоки Поки,
Итар Пејо, Таро и Пипи,
Пинокио, Клементина, Дино и Коки.

Да, читам и богат сум,
имам пријатели безброј!
Ве сакам книги мои,
множете ми се како пчели рој.

Ѓорче Стојков
Република Македонија

Не се плашам од љубов

Не сум немилувана!
И од други непосакувана.
Не сум тврдина!
Ни роза трнлива.
Не сум птица осамена !
Ни жена камена.
Во градите срце носам.
Не е мртво!
Уште чука.
На дланка некому,
би го дала.
И не жалам,
пак да ,,горам,,
Во пламен од љубов
и страст.
Не се плашам од љубов!
Од љубов сум створена.
И љубов носам.
Бог ми ја даде за дар.
Се плашам од стрвници!
Бедни крвници.
Еднаш на живот,
срце ми извадија.
Но во градите имам две.
Благослов од Бога!
Е ова другово е за мене!

Соња Манасиевска Конеска
Република Македонија

ЧАРШИСКА НОСТАЛГИЈА

Низ Битола кога ќе поминеш.
Од тука рамнодушен,не можеш да заминеш.
Кога сонцето како светилник,градот ќе го осветли.
Кога на тебе, утрото ќе се досети.
Тогаш денот нова приказна ќе роди.
Патот кон мераклиите,тебе ќе те води.

Ниту рајските градини не се достојни за тебе.
Убавини твој криеш,длабоко во себе.
Чаршиската магија,чиниш ќе те одведи.
Во душата,длабок спомен тебе ќе ти подари.

Но како празнина градот да го исполни.
Како здивот на сокакот, на два дела се преполови.
Тогаш срцето на Широк сокак ќе застани.
Кога ќе нема патник да го посети.
И кафето не е вкусно,меанско.
Кога не е испијано,пријателско.
А серенадата што извираше од секоја меана.
Со чалгиската песна,како под снег да е завеана.

Само часовникот на кулата,неуморно чука.
Ни говори дека сепак живот, царува тука.
И водите на Драгор,остаа да се слушаат.
Судбината на секој битолчанец,тие ни ја раскажуваат.

Виолета Јосифовска
Република Македонија

Ne budi me

Ne budi me iz čarobnih snova
ne pokušavaj mi blizu prići,
ne budi me, ne želim s tobom početi iznova,
putujem sama , tamo gdje sam uvijek željela stići.

Ne budi me , stvarnosti se bojim
jer u njoj nijesam ovako srećna bila
u njoj kao da postojala nijesam,
samo mi se u snu želja ispunila.

Ne budi me , putujem prostranstvima najljepših oaza
u kojima sam s tobom željela ići
one su za tebe bile nedostižne
Ti si ih doživljavao samo u priči.

Ne budi me..

Ljubica Katic
Republika Hrvatska

Облека на душата

Животните набори,стасале за пеглање
изветвена облеката,на телото веќе не му прилега.
Кројач да се најде,кој кројот на душата и го знае.
Да раздипли платно безвременско,
со нишки од мир и спокој исткаено,
со бои љубовни избоено.
За секоја душа ,да скрои облека по мерка.
За утрото,стокмена за пресрет на денот да биде
со капки надеж оросена,со стремеж исполнета
Напладне ,облека удобна уморот кога ќе не совлада ,
капка -две сила да ни вдахне,да не одмори.
За навечер,е таа посебна да биде свечена и елегантна
од убост секоја клетка ,
во суптилна волшебност на ноќта да се растопи.
Во куфер невидлив,износената облека полека да ја спакуваме
најпрвин тагата од душата да ја одшиеме,потоа сета нељубов до неа да ја наредиме,сите зборови премолчени,сите бремиња под чија тежина рамената крцкале,сите капки недостигања,сите желби смрзнати,сите битки изгубени,сета ранливост од прифаќање на сите горчливи вкусови,зачинети со лаги,безнадежности.
На пат без поврат,куферот нека отпатува
со сите вчерашни случувања,во минатото нека заплови.
Споменот како топол здив нека остане,нем сведок за едно студено време.
Душата разубавена во нова облека стокмена ,
босонога ,кон најсветлите врати нека зачекори.
Блесокот на сонце нека ја зарадува.

Фросина Милковска
Република Македонија

Љубов

Сѐ дури срцето не затрепери и не заигра од љубовен занес,
сѐ дури душата не се разгори и не распламти од љубовен жар.
Не знаеш љубов што е!
Сѐ дури очите не заблескаат од нечии погледи,
сѐ дури срцето не заискри од копнежи и немири,
се́ дури душата не заплаче од болка,
дури не згасне насмевката во очите што љубат, на разделба.
Не знаеш љубов што е!
Љубовта не се учи напамет. Љубовта не се објаснува.
Љубовта се живее. Се доживува. Се чувствува.
И кога се раѓа. И кога згаснува.
И ни дава сила и ни крши крилја.
Дури сме живи го бара патот до нашите срца.
Сѐ дури не ти го разгали срцето со нежности,
со бакнежи и прегратки искрени.
Дури не те распарчи со зборови и солзи.
Не знаеш љубов што е!
Љубовта не сака наметнување, интриги, не сака лаги.
Љубовта со нежност, со внимание,
со искрени зборови и со чисти, убави мисли, се храни.
Љубов е кога има некој цврсто до вас, секогаш со вас,
Кога сте сигурни дека и во добро и во зло не сте сами.
Љубовта со љубов се храни!
Љубовта не треба за љубов да моли. Љубовта не смее да боли.
Ако е искрена, силна, безусловна, вечно ќе трае.
Ако е лажна, кратко ќе сјае.
Љубовта не е совршена. Но без неа светот ќе запре.
Без неа срцето спокој ќе нема. И разум и здив и сон ти зема.
Дури не ја почувствува и не ја доживее срцето твое.
Ти не знаеш љубов што е!

Светлана Котевска
Република Македонија

Нова пустина

Нова пустина
ми ги замаглува очите.
Го крие дивиот поглед
врз заскитаните суети и растура
црни чекори до местото на оазата.
Бдеам под сонцето и
по безброј пати повторувам
еден ист сон,
една иста желба,
заталкана некаде зад мене, но
сигурноста ме турка напред
кон неодредената но присутна цел.
Дали да го повторувам тој сон
или да го чувам во неизвесност
како изненадување за една личност?
Тој е сокриен во замокот на душата,
носен во кошничка од камелии
со зашеметувачки мирис само
да се задоволи гневното срце кое спие како мирна кобра и чека само момент за да си ги покаже силите.
Жешкиот песок ме гори по стапалата, секое зрно како бисер, како молња повторно го разбранува телото
и ме тера до пропаст.

Климентина Стојановска
Република Македонија

S TRAGOVIMA ČOKOLADE

**Stavljam na malom stoliću
tanjur pun jagoda
umočenih u čokoladu.
O, kako divan slatkiš!
Pozvala sam tebe
da zajedno podijelimo
ovaj svečani trenutak
naših osjećaja
i lijepih jagoda
s čokoladnim preljevom…
Dvije svijeće gore na stoliću,
to je trenutak romantike
koja nas vraća u mladost.
Iako godine prolaze
i nas dvoje smo još uvijek
željni tih trenutaka
romantičnih druženja,
sa divnim okusom čokoladnih jagoda
priljubljenih na naša nepca…
Gledam tvoje usne
na njima je ostao trag čokolade.
Nježno pružam ruku,
pokupim rasutu čokoladu
i prstom dotaknem
svoje usne…
Dugo u noć još sjedimo,
uz zapaljene svijeće,
s tragovima čokolade
na našim usnama…**

**Evica Kraljić
Republika Hrvatska**

Bijeg

**Da li to pakao u duši nosiš,
đavo grize dušu tvoju,
kao jabuku bezgriješno.**

**Sama u vrtlogu tražiš,
nadu koja plače,
na grobu mrtvog anđela,
kojeg si pokopala.**

**Bježiš u tišinu,
spotičeš se o grijeh,
koji te prati,
nemoćno se svjetlosti nadaš.**

**Razapinješ tugu,
ova mreža je za tebe tkana,
ništa više od života nemaš,
ostala je samo rana.**

**Saša Radotić
Republika Hrvatska**

Tko zna

Prvo se zaljubiš
Onda malo letiš
Na krilima ljubavi
Samo nebo je granica
Dok odaje te sjaj u očima
Smušenost i stakleni pogled
Zaluđenost i pijanstvo
Smiješ se i pjevušiš
Ponašaš se blesavo
Sve ti je prekrasno
Sunce i zvijezde
Najljepše boje
I sve je tvoje
I ne može bolje

Zatim malo trpiš
Ne spavaš i plačeš
Grizeš se i patiš
Postavljaš pitanja
A odgovora nema
Jer nema njega
Nema ni ljubavi
Onda se konačno odljubiš
Prestaneš voljeti
Prije ili kasnije
Tako kažu
Ali tko zna...

Jasmina Sfiligoj
Republika Hrvatska

Емили вели

На Емили Дикинсон

Емили вели дека секоја тага различно тежи
и дека ништо не сме научиле на училиште.
Таму нè не учат како да заборавиме
колку тежи секоја болка и колку боли.
– Роденден ми е – Емили вели,
а смртта е само една и доаѓа само еднаш.
Ја врзува капата.
Го крева шалот и ги бутка цвеќињата од наметката.
– Ние може да трепериме – Емили вели,
под покрив од камен да ја истуриме радоста.
Пролет може секогаш да биде, дури и во јануари.
Пролет доаѓа со подигнати раце и вели дека го памети патот
до небото не криејќи ништо, ни бесот во себе потемен од мракот.
За што размислува додека зјапа во мене,
помеѓу две насмевки не барајќи многу освен живот.
Оваа стара тежина која со векови ја влечам со себе се прелева,
станува пусти мечтаења.
Кога би можела да верувам макар во било што!
Макар само малку во мене да верувам, тоа би било навистина нешто!
Патувам низ мислите и желбите,
низ стиснатите вилици Емили вели.
Не се плашам од мракот кој е внатре бидејќи времето ништо не ми значи
оти го мерам со прегратки и песни.

Гордана Каракашевска
Република Македонија

Копнеж…

Стој , застани...
Престани да ги вееш пожолтените листови,
нека не се вијат околу мене,
ме завија како пајажина.
Не можам да мрднам никако...
И мислите ми ги обвија...
Тагата сакаат да ја сокријат,
спомените да ги избришат...
Ама тоа не може...
Ништо не е како што посакував.
Ама сега застани, пајажината
и оковите да ги растргам,
клопчето ќе го одмотам,
мислите да ги избистрам,
тагата да ја сокријам,
солзите во бисери да ги претворам,
патот да ми го расчистиш...
Се уште сеќавањето ме боли,
а желбите посилни од се станаа.
Ќе полетам да ги остварам желбите,
ќе заминам кај копнежот.
Знам се уште тука е...
Го слушам твоето шепотење,
го чувствувам мирисот на него.
Посилни од мене се...
Ќе поитам кон копнежот,
да не ме боли повеќе сеќавањето.
Да бидам посилна од оковите,
да не сонувам за копнежите,
да живеам со нив.

Митра Дупчинова
Република Македонија

Мојата роза

Една роза,
животот ја скина
од мојата градина.
Таа бела роза,
чедото мое...

И каде сега Бог те посади,
дали в рајската градина.
Чедо мое, радост моја,
откината...

Или во вазната те стави,
на големата трпеза,
трпезата на љубовта.
Дошепни ми,
чедо мое...

Не, не мајко моја,
Бог твојата роза,
на Мајката негова ја подари,
светите дланки
да ја чуваат, да ја негуваат.

Не плачи мајко за мене,
за твојата роза, откината.
Секоја ноќ на сон ќе ме гледаш,
како се молам за тебе,
јас, мајко моја.
Чедото твое...

Виолета Јовановска
Република Македонија

Ноќва

**Сакам ноќва во темницата
тивко полека до тебе да се свијам
Со твојата душа да се покријам
да се нурнам во твоето тело
да те помирисам како цветче бело.**

**Твоите вдишувања и
издишувања да ги бројам и
со бојата на љубовта да ги бојам
така сакам да те гледам
твоите движења во сон да ги следам.**

**Сакам да дознаам кога спиеш
колку е врело твоето тело
и дали ти се поти чело или и
ти како мене во сон зборуваш
некои неостварени желби догоруваш.**

**До зори сакам до тебе да бидам
сите тие работи да ги видам
а кога зората ќе дојде јас од кај
тебе ќе појдам некаде ќе заминам
во некоја падина ќе наминам.**

**Полско цвеќе ќе наберам
во букет ќе го соберам и
ќе те чекам да се пробудиш
Ќе ти кажам дека цела ноќ
до тебе бев и те следев.**

**Цвеќето ќе ти го дадам и
повеќе не сакам дома да си идам
сакам тука со тебе да останам
и верна љубов да ти постанам**

**Благица Велковска
Република Македонија**

Понекогаш

Понекогаш
правта ја засенува
страста што
несопирливо ита
кон млечниот пат.

Светот ја облекол
својата лудачка кошула
и се врти
околу својата орбита.

Понекогаш
желбата ја вдомува
вербата за да биде
патоказ кон светлината.

Има ли патници овој авион?
Или единствена мерка
за постоењето
се овие два златници...
Едниот за тебе,
другиот за тоа што
треба да дојде.

Понекогаш
и месечината
ја краде тајната
за да биде сон...

Лидија Размоска Тримовска
Република Македонија

Порака

**Пред зајдисонце
ноќта испрати молба до денот
да си го земе синилото
да исчезне светлината
вечерва само ѕвездите да трепераат
на небото горе.
Денот послушно тргна
на долга починка во ноќта
да одмори
да се спреми за новото утре
и неизвесноста што мигот ја носи.
Тој неосетно се сокри во темнината
но каде ја остави светлината
долго се прашував јас
наведната над перницата
чекајќи ја дремката
да дојде на очите мои.
Неосетно околу мене
завладеа темнината црна
знам
денот заспа
утре одморен да блесне.
Јас не можам очите да ги склопам
се плашам од новиот ден
во кој повторно ќе чекорам сама.**

**Божана Тренческа
Република Македонија**

Разделба

Ти во сон се откажа од мене,
Ме втурна во пеколно живеење
Со духовна празнина и самотија,
Која не ја лечи
Болката на душата.

Ја лулам тагата
Се посилно и посилно,
Со изгубена љубов за навек,
Во залегнатат чарка во мене,
Се молам
Да не исчезне љубовта
Заедно со мене.

Сонувам,
Тежок, морен и безизлезен живот,
Сурова судбина,
Обвиткано се во црнила!

Благица Стојчевска Благоротка
Република Македонија

Камена

Камен на камен каменосан
Камен до камен оголосан
Бел камен – мермеросан
Син камен – гламносан

Од камено доба темелник
Бел камен – светилник,
Мермерен камен – бисерник
Црн камен – страдалник

О, камена земјо земјосана,
Каде ти е земјата меѓосана?!
О, библиска Земјо библијосана,
О, Земјо доземја пеплосана!

Ти земјо низ векови настана
Со борба за себе не престана
За цела да бидеш не застана
И пак, обединета не остана?!

О, светла земјо благословена
За име и презиме условена,
О, светла земјо бисерна
Кој те прави сега мизерна?!

О, Земјо вековна и пеколна,
Каде ти отиде младоста ?!
Каде ти е староста и мудроста?!
И кој ти ја одзема радоста?!

Од кого земјо си грабосана?!
Од кого со векови разносена?!
Од кого земјо си пеплосана?!
Од кого земјо си ничкосана?!

Камен на камен, каменосан
Низ векови оголосан
Камен до камен од камено доба
Сѐ само камења и злоба!

Менде Димовски
Република Македонија

Ако само јас се прашував

Ако само јас се прашував
Не ќе дозволев
Мртвилото на морничавите мисли
Да царува во твојата глава.
Ако само јас се прашував
Не ќе дозволев
Сивилото на злобните моќници
Да ти претура по твоите рани.
Ако само јас се прашував
Не ќе дозволев
Да страдаш и патиш
Спознавајќи ја
Суровоста на моќниците.
Ако само јас се прашував
Ќе бев
Светлината на твоето сивило
Ќе бев
Патот на непокорот
Ќе бев
Изворот на твојата среќа
Ако само јас се прашував.

Ирена Ангелеска
Република Македонија

ŠAPAT POD PROZORIMA

**Pod nebeskim zvijezdama vođeni smo tako vješto
Šapat pod porozorima i dalje jasno se s kraja nadzire
Kao da je brzinom svjetlosti nastalo; dan i noć se smjenjuju olako
Sve je tako prolazno i kratko da se zapravo na kraju svega priupitamo
Gdje su ti pelisteri koje trebamo za života pronaći?**

**Da li se nalaze u nekoj modroj rijeci Života
Ili u samima nama, ali nismo uspjeli na vrijeme pronaći?**

**Koja je tajna za razvitak i postanak životnosti
Kada iza sebe ostavljamo najdragocjenije stvari
Prostor, vrijeme, dimenziju i metar kao osnovnu mjernu jedinicu?**

**Krajičkom oka ugledamo sve Mjesečeve mijene u pola dana
Kako nam se smiješe; to je sama priča za sebe skrojena
Između dva glasa i snopom svjetlosti same beskrajnosti
Da potrebno je mnogo vremena izreći sve šta pelister umije
A ostavlja mnogo prostora za razmišljanja Prolaznom čovječanstvu!**

**Buduće generacije trebaju shvatiti da šaputanje je zaista neumjesno
Dozivajmo pelister glasno ako je to čak i neophodno
Samo je važno da kreiramo pozitivnost i dobrotu svuda oko nas
Jer na takav put apsolutno ne možemo da skrenemo olako
Gdje nazad ne postoji opcija u životu**

**Birajmo od svega najbolje, jer ipak neke stvari su opostojane
Da se dijele sa ostatkom civilizacije, a ti pronađi taj Put
Prije negó li postane prekasno za gorka kajanja!**

Hajde, možeš ti to.

**Maid Gorbic
Republika Hrvatska**

Носталгично

Сакав наутро Пелистер со шепот да ме буди
оваа моја желба, ни по години не ме чуди,
и денеска по толку лета,, повторно сакам
од желба до носталгија, со мислите акам.

Сакам да го гледам од мојот дом вечниот снег
да седам до Пелистерските очи, покрај брег,
низ снеговите бели да се санкам и скијам
со студ студена вода, очи да си мијам.

Или доволно, ми е од мојот сокак мал
врвовите да ги гледам, да покријам жал,
ако не можам тие денови да ја посетам
еве барем, на Пелистер стих ќе му посветам.

Вера М Самарјанин
Република Македонија

Заветрина во Спомените

Во свежата заветрина на Тумбе Кафе
те вдишувам тебе, о младост моја.

Воздухот трепери од убавина
како лесна свила на младо тело
како и сега да ја гледам
твојата кротка срамежливост
во наднебјето над Пелагонија

Вдахот твој останал високо вгнезден
во крошните на моите незаборави,
и лесните чекори собрани по сокаците,
по калдрмата на битолската чаршија,
на меката перница на сеќавањата,
сочуваните и отсонувани нежни допири,
толку замилувани и често воздивнувани.

Тумбе Кафе беше храм на нашата љубов,
надвременска благочестивост и светост.

Не реков не оди тогаш, кога дојде на збогување,
кога блесна кристалната ѕвезда во твоите очи
најјасно да го видам твојот пат преку океаните.

Замина тивко, толку кревка во послушноста,
додека јас, овде по Хераклејските распади,
со поглед ги разѕидував белите мермери
да пронајдам, .да смислам присувство твое.

Ете, и сега засамувам како во дружба да те имам,
како пак да си ми изгрејсонце што развиделува,
како да ќе ни се сретнат пак некаде погледите
високо во синилото на единственото небо.

Пак седнувам на омилената осамена клупа
каде што секогаш доаѓаше и ми веруваше
јас сѐ уште, ете, не сум го изневерил сонот.

Илија Крбалески
Република Македонија

Несоници

**Ми доаѓаш насон
преку пет времиња
и три несоници
небото трепери од возбуда
сонот се бои во црвено
а јас буден
ја испивам ноќта во голтки
те сокривам
како здиплен мерак во срцево
да не побегнеш
посегнувам по тебе
притаена светлина ме носи
во нов сон
ме омеѓуваш меѓу твоите соништа
и ме задушуваш во нова љубов
полната месечина изгрева
како искусна љубовница
јас потен се будам
не знам од болест ли -
од љубов ли
не можам да те отсонувам
одлетуваш
под перницата го ставам
првиот млечен заб
и си замислувам желба
набоден на три несоници
се претплатувам на вечни соништа
и те чекам во некој друг сон...**

**Владо Поповски
Република Македонија**

Се што ќе кажеш

**Сé што ќе кажеш е заклетва,
помеѓу мене и врелата утроба на светот,
помеѓу сите билки што знаат да тагуваат,
помеѓу грстот вода, тебе на дланката,
реко што ми течеш низ прсти ко пченица,
ќе те изодам како по ѕвезди светот што се изодува.
Заклетва е. Сé што ќе кажеш е заклетва,
на мојата полнота, мојата простодушна стрв,
моите огледала што те создаваат,
моите прозорци што те довикуваат,
како месечината моривата сред полноќ,
како пискот на дете-доениче; Убавино!
- како ли ќе те издржам, во здивот и чекорот,
погледот што ти оплодува класје,
вулканот во устата што го враќа животот на почетокот,
и твојот папок во кој се размножуваат ѕвезди.
Како ли ќе те додржам низ рацеве, две планини, два изгрева,
што вијат со ветерот кога се будиш, како од сон јасика.
Како ли ќе те имам во збор ил во клетва,
на родилна постела, на коски ил претци, на рака и писание.
Како ли, убавино, во само еден живот!?
Заклетва е. Сé што ќе кажеш е заклетва.
Па, дури и кога молчиш, тишината, како завештение ги остава
песните по кои другите те познаваат.**

**Силвана Димитриевска
Република Македонија**

Ах, моја Битола

Се родив тука, под пазувите
на прекрасната планина Баба,
тука во градот на конзулите,
како мојот дедо и прабаба.

Растев и чекорев по времето,
училиште, работа, семејство,
живеев се борев со бремето,
во мене владееше спокојство.

Сама незнам, зошто јас заминав,
несвесна за тоа што го имам,
години во туѓина поминав,
убаво мие, но многу немам.

Фали родна грутка, мојот земјак,
доста ми е од самоконтрола,
ми недостасува Широк - сокак,
те сакам моја мила Битола.

Марија Џоџа Симон
Република Македонија

Без тебе

Без тебе на планината ко свиена стојам
се топи и снегот, венее цветот...
без тебе...и тишината не е мирна,
талка со ветрот по изгубени души.

Закопани спомени
вкоренети чекори
избришани денови
бледнеат на оваа пејсажна реткост.

Бистро езеро
Со огледан тажен лик...
На врвот...
со сонцето и сенката си оди
со ноќта и силуетата ја нема...

Се губиш во чистината
бледнееш во задницата...
немирната душа го бара чувството на спокој ...
Без тебе...
ќе го најдам мирот...во две кристални очи ...

Сања Нечовска
Република Македонија

Брз почеток на слободата

На 2.600метри е таму
Таму е мојата слобода
Прв пат во мојот живот
Поминав долга (можеби е кратка во очите на другите) далечина
Таму се започне
Се одлучи сама
Овие денови не се само патување
Но, учење нови работи
Убава храна,колорит
Тогаш сфатив дека „фазата да се биде почетник“ е најдоброто чувство досега
Познавање на „ништо не знаете“
ви дава огромно задоволство
И ентузијазмот да се знае начин на живот ќе биде точно ист
Како дете што за прв пат зачекори во училиште
Не само затоа што сте нови таму
Третманот што ќе го добиете од таму би бил
Ништо помалку од онаа на гостинот и за себе си скитник
Кој ги отклучува сите ваши синџири
Вие сте таму за да доживеете нови работи и да бидете среќни
Ништо повеќе да го загрижува вашиот ум бидејќи имате малку време.
И тоа не е само вообичаено време
Тоа е времето кога целосно припаѓате на себе си
Никој тогаш нема да ве поседува
Не треба повеќе да се соочувате со наредби
Никој не е таму за да ви суди
Ништо нема да ве спречи да бидете тоа што сте
Толку многу љубов, забава и среќа
Треба да доживеете барем еднаш во животот
Да се исплати
Во вашите напорни денови понекогаш го заборававте срцето
Не е тука за да ја прекинете вашата болка и напнатост
Не е тука за да соберете сеќавања на вашите сеќавања
Не е тука за да ги сочувате солзите
Не е тука за да сака некој друг
Еден дел од тоа бара среќа, мир, слобода и да се сакате себе си
Можете да го слушнете ако внимателно слушате
Да тоа е
Шепотењата од Пелистер

Дијана Станчевска
Република Македонија

Jaka sam

Jaka sam kao dren,
a, slaba kao najtanja žica,
moje lice pogledom žari,
smišljajući najdraže čari.
Jaka sam kao dren,
u mojim mislima grančice pucaju,
popunjavajući krhke rupice,
slamajući me za tren.
Jaka sam kao dren,
stojim i zamišljam,
prekrivenu livadu raznobojnim,
poljskim cvijećem duginih boja
opojnim mirisom snevam.

Nada Ilic
Republika Srbija

Графички дизајн и изработка на Корицата

Никодин Чернодримски

Електронска Изработка на Антологијата

Никодин Чернодримски

Уредник на Антологијата

Никодин Чернодримски

Антологија

Група Автори-Подпелистерски шепоти

Скопје 2021 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Подпелистерски шепоти 2021 година 77 страни

ISBN-13 978-608-4778-56-1
COBISS.MK-ID 53252613

АнтологијатаПодпелистерски шепоти
е непрофитабилен проект на група автори
изработен со една цел...промоција на поезијата

Антологија на група автори од балканските простори
Република Македонија,Република Србија
,Република Црна Гора Република Хрватска,
и Република Босна и Херцеговина

Антологијата е изработена по иницијатива
на Фондацијата Такец од Битола
и Студиото Вавилон од Скопје
на Никодин Чернодримски

1-56-4778=608-978-13- ISBN
COBISS.MK-ID 53252613